

עדה הקטנה וגברת הירח

הירח נראה כמו כדור גדול של גלידת לימון תלוי
בשמייים, וסביבו נצנצו אלפי כוכבים כמו גלידי קרח.
עדה הקטנה ישבה על מדרגות ביתה והסתכלה
איך חברה מתי מביט דרך טלסקופ.
"אוכל גם אני להסתכל?" שאלה.
"לא" ענה מתי "את לא חברת מועדון צופי הירח."

"זה בצד שאנו רואים. הידידה שלי תבוא מהצד השני" אמרה עדה והיא הצטערה כבר שאמרה משהו.
"מה תתני לה לאכול?" שאל מתי.
"סלט דגי הירח וכריכי גבינה ירוקה, כמובן" אמרה עדה.
מתי לא האמין "אראה אותך מחר" אמר.

"אתה מתחכם, מתי! אני בטוחה שאינך מכיר אף אחד מהירח. ואני כן!"
"שטויות!"
"כן, אני מכירה" התעקשה עדה "והיא תבוא מחר לארוחת צהריים."
"היא?" קרא מתי "הרי כל אחד יודע שעל הירח יושב איש."

מחר בבוקר עדה הזמינה את ידידה דינה לחדרה.
אחרי דלתות סגורות הן צחקו והתלחשו תוך כדי
עבודה עם צבעים ומספריים.

לחדר נכנסו אמנם שתי ילדות קטנות, אבל יצאה
משם רק ילדה אחת, שהובילה דמות קטנה, בעלת
פנים ירוקים. עדה התבוננה בדמות בתחפושת
מצחיקה וחייכה. מתי לא יוכל להכיר בשום אופן
שזאת דינה.

שתי הילדות ירדו למרתף חשוך. תוך זמן קצר הן שמעו את מתי יורד במדרגות. "נראה את גברת הירח שלך" הוא אמר, מביט בחשכה "כלומר אם יש כאן כזו." "בוודאי שיש" ענתה עדה "בואי הנה, גברת הירח, ואמרי לנו משהו." דינה הציצה מאחורי גיגית ומתי כמעט ונפל לתוך סל כביסה.

"בו-רח קר-רח טוב-רח" אמרה דינה.

"היא אומרת בוקר טוב" הסבירה עדה "זו שפת הירח."

"שטויות!" אמר מתי, אך הוא לא נשמע בטוח במיוחד

"חוץ מזה אני לא יכול לראות אף אחד בחושך."

"היא לא רגילה לאור" אמרה עדה "אמרתי לך שהיא

באה מהצד האפל של הירח."

"ברבורים!" אמר מתי "זו בוודאי דינה" והתחיל לטפס

במדרגות.

"קש-רח קשן-רח" קראה אחריו דינה. זה לשון ירח

ל"קשקשן".

מתי עלה על העץ ורגע אחד שניהם דיברו ביניהם.
אחר כך ירדו בסולם ורצו לביתו של מתי, כשבדרך
הם אוספים כמה ארגזי ניר ריקים.

אבל מתי רץ, כי עלה לו רעיון לראש. הוא חיפש את
חברו עמי ומצא אותו בבית שעל העץ, מאחורי
החנות. עמי ישב על ענף והפריח לאוויר מטוסי ניר.

"בואי" אמרה עדה "זה בוודאי מתי."
אבל האם היה זה באמת מתי? כשראו את שתי
הדמויות המוזרות הילדות לא היו בטוחות בכך.
ראשיהן היו מרובעות, וכך גם הגוף. במקום עיניים
היו להם חורים עגולים ולא היו להם אפים ופיות.

בינתיים עדה הובילה את דינה לחדר שלה ושם
אבא צילם את דינה. ובדיוק כשדינה הסתכלה על
הצילום המחייך שלה, נשמעו רעשים למטה
במרתף.

הבכי הבהיל את שתי הדמויות המוזרות והן התחילו לברוח, אך אחת נפלה למכל פחם ושניה מעדה בדלי.
"וי!" קרא איש המאדים ממכל הפחם.
"היא דחפה אותי!" קרא איש המאדים שעל הרצפה.
"ידעתי כל הזמן" אמרה עדה "זה מתי ועמי."

"אנחנו מכוכב מאדים" אמרה אחת הדמויות בקול רועם "באנו לאסור את גברת הירח."
באותו רגע דינה נזכרה שהיא גברת הירח והתחילה לבכות.

אחרי שאנשי המאדים הלכו כבר הביתה וגברת הירח הפסיקה לבכות הכל נרגע. אבל בערב עדה הסתתרה מאחורי עץ והביטה איך מתי מתקין את הטלסקופ שלו. מתי קירב את עינו לעדשה הקטנה שבקצה התחתון, כוון את הטלסקופ לירח ופתאום נתן צעקה "הנה היא, הנה היא! זו גברת הירח, זו לא הייתה כלל דינה!" הוא ראה את פני גברת הירח, שמחייכת אליו ממש ממרכז הירח. עדה חתכה את הפנים של דינה מהצילום והדביקה אותם לעדשה הגדולה של הטלסקופ.

כל הדרך הביתה צחקה עדה בהסתר. בבית היא עלתה
במדרגות ונכנסה למיטה. התיישבה בה והציצה דרך החלון
על הירח.

"לי-רח לה-רח טוב-רח" אמרה.
"ולי-רח לה-רח טוב-רח גם-רח לך-רח" נדמה היה שעונה
הירח.

זו הרי שפת הירח, כפי שאתם יודעים.